

UNU

— Mamă?

Niciun răspuns. Dar nici nu aștepta vreunul. Mama era moartă de patru zile, iar Kira știa că sufletul ei se risipea acum.

— Mamă, chemă fata din nou, încetisor, duhul ce se îndepărta.

I se păru că simte sufletul mamei luându-și rămas-bun, mângâindu-i obrazii ca o adiere de vânt seara.

Era singură, complet singură. Pustietatea din jur, nesiguranta și o mare tristețe o copleșiră.

Femeia caldă și vie, pe nume Katrina, fusese mama ei. Apoi, după o boală scurtă și neașteptată, rămăsese doar trupul Katrinei, în care sufletul încă mai zăbovea. Pe urmă, după patru răsărituri și patru apusuri, plecase și sufletul. Acum nu mai era decât un trup. Groparii aveau să-l acopere cu un strat de țărână, dar, oricum, avea să fie sfârtecat de ghearele fiarelor înfometate care veneau noaptea. Apoi oasele aveau să se împrăstie, să putrezească și să se sfărâme, făcându-se una cu pământul.

Kira își șterse repede ochii plini de lacrimi. Își iubise mama și avea să-i fie foarte dor de ea. Dar era timpul să plece. Își înfipse bastonul în țărâna moale și, ajutându-se de el, se ridică în picioare.

Se uită șovăielnică în jur. Era încă o copilă, nu mai văzuse niciodată moartea de aproape, în mica lor familie de două persoane. Bineînțeles, în sat îi văzuse pe alții urmând datinile cuvenite la moartea cuiva. Iar acolo, pe întinsul Câmp al Fieirii, ce duhnea îngrozitor, erau mulți ca ea, ingenuncheați lângă morții lor, veghindu-le sufletele, câtă vreme încă mai sălășluiau în trupuri. Știa că, pe undeva pe-acolo, o femeie pe nume Helena aștepta lângă trupul bebelușului ei născut prea devreme. Helena venise pe Câmp cu o zi înainte. Nou-născuții nu aveau nevoie de cele patru zile de priveghi, căci fărăma lor de suflet abia sosită se risipea repede. Așa că femeia avea să se întoarcă în curând în sat, la ai ei.

Kira nu mai avea familie. Și nici casă. Coliba pe care o împărțise cu mama ei fusese arsă. Așa se făcea când murea cineva de vreo boală. Căsuța lor, singurul cămin pe care Kira îl avusese vreodată, nu mai era. Veghind trupul Katrinei, fata văzuse fumul ridicându-se în depărtare. În timp ce sufletul mamei se risipea, frânturi arse din viața ei de copil se împrăștiu și ele în văzduh.

O trecură fiori de spaimă. Frica fusese dintotdeauna parte din viața oamenilor. De frică își făceau adăposturi, își căutau hrană și semănau plante. Tot de frică își făceau și arme. Frica de frig, de boală, frica de foame. Și frica de fiare.

Frica o cuprinse și pe ea acum, când se ridicase, sprinindu-se în baston. Se mai uită o ultimă dată la trupul fără viață care fusese cândva mama ei, apoi se gândi încotro s-o pornească.

Kira își zise că și-ar putea reconstrui coliba. Dacă ar găsi ajutor, deși slabe speranțe de-așa ceva, nu i-ar lua mult timp, mai ales acum, la începutul verii, când cren-gile copacilor erau mlădioase și se găsea lut din belșug pe malul râului. Îi văzuse de multe ori pe alții ridicându-și colibe, așa că se gândi că ar putea să-și facă și ea un soi de adăpost. Pesemne hornul și ungherele n-aveau să fie tocmai drepte, iar acoperișul i-ar da ceva bătaie de cap, căci, din cauza piciorului beteag, îi era aproape imposibil să se urce pe orice. Ar găsi ea o cale... Cum, necum, și-ar face o casă. Și, pe urmă, s-ar descurca să-și găsească și-un rost.

Fratele mamei ei fusese și el pe Câmp, preț de două zile. Dar nu venise pentru Katrina, ci veghease în tăcere trupul femeii lui, Solora cea iute la mânie, și pe cel al pruncului lor, prea mic ca să aibă nume. Când se văzuseră, Kira și fratele mamei se salutaseră scurt. Dărbatul plecase după ce își terminase priveghiul. Avea odrasle de îngrijit acasă, căci el și Solora mai făcuseră doi copii înainte de pruncul din cauza căruia murise femeia. Erau mici, cu nume doar de-o silabă. Dan și Mar. „Aș putea să-i îngrijesc eu“, își zise Kira într-o doară, tot gândindu-se ce viitor o aștepta în sat. Dar își dădu imediat seama că nu i s-ar fi dat voie. Țâncii Șolorei aveau să fie dați altora, care nu aveau copii. Odraslele sănătoase, zdravene, erau valoroase. Dacă îi învățai temeinic cu munca, copiii puteau fi de ajutor în familie și atunci aveau mare căutare.

Kira știa că pe ea n-avea să o ia nimeni. Nimeni n-o dorise vreodată în afară de mama... Katrina îi spusese de multe ori povestea nașterii ei – fetița fără tată, cu un picior strâmb – și cât se luptase să o țină în viață.

— Au venit să te ia, începea Katrina povestea șoptit, în vreo seară, în colibă, la lumina focului. Erai de o zi doar, nici nu-ți dăduseră încă numele de-o silabă, de nou-născut.

— Kir.

— Kir, da. Mi-au adus mâncare și urmau să te ducă pe Câmp.

Kira se cutremură. Așa cerea datina, și așa se și cuve-nea, ca orice nou-născut beteag să se întoarcă în țărână nenumit, înainte ca sufletul să-i umple trupul și să devină om. Dar tot o treceau fiori la asemenea gând.

Katrina îi dezmierdă părul.

— Nu-ți voiau răul, îi aminti ea.

Kira încuviință:

— Nu, nu știau că eram eu.

— Nu erai tu, nu încă.

— Mai spune-mi o dată, de ce nu i-ai lăsat? șopti Kira.

Mama oftă amintindu-și:

— Știam că n-o să mai am alți copii. Taică-tu fusese luat de fiare. Trecuseră deja câteva luni de când plecase la vânătoare și nu se întorsese. Așa că știam că n-o să mai nasc alții. Foarte că, până la urmă, mi-ar fi dat vreun orfan să-l cresc. Când te-am strâns întâia oară la piept, sufletul tău încă nu sosise, și, cu piciorul ăla strâmb, mi-a fost limpede că n-o să poți alerga niciodată. Dar ochii îți străluceau și am văzut în ei începutul a ceva nemaiîntâlnit. Și aveai degete lungi, frumoase...

— Și puternice! Aveam mâini puternice! adăugă Kira cu însuflețire.

Auzise povestea de atâtea ori, dar, de câte ori o auzea, își privea mândră mâinile vânjoase. Mama râse:

— Da, foarte puternice. Mi-ai prins degetul mare și nici gând să-i mai dai drumul. Când am simțit cu câtă îndârjire strângeai, n-am putut să-i las să te ia. Le-am spus nu și gata!

— Și s-au înfuriat.

— Da. Dar m-am ținut tare. Bine, pe vremea aia, tata era încă în viață. Era bătrân, patru silabe deja, și fusese conducătorul satului, gardianul-șef, vreme îndelungată. Lumea îl respecta. Tatăl tău ar fi ajuns și el un conducător foarte respectat, dacă nu murea în marea vânătoare. Fusese deja ales gardian.

— Spune-mi cum îl chema pe tata, o rugă Kira.

Mama zâmbi în lumina focului.

— Christopher, spuse ea. Știi prea bine.

— Da, dar îmi place să-i aud numele. Îmi place când îl spui tu.

— Vrei să-ți povestesc mai departe?

Kira dădu din cap că da.

— Ziceai c-ai fost dârză, că nu i-ai lăsat să mă ia, îi aminti fata.

— Da. Cu toate astea, m-au pus să făgăduiesc că n-ai să fi o povară pentru nimeni.

— Și nu sunt, nu?

— Nu, nicidecum! Măinile tale puternice și mintea ta înțeleaptă fac mult mai mult decât piciorul strâmb. Ești voinică și ești un ajutor de nădejde la țesătorie. Așa spun toate femeile care lucrează acolo. Ce contează un picior olog când ești așa de isteasă! Poveștile pe care le spui copișilor, imaginile pe care le făurești din cuvinte... și din fire! Cusăturile tale! Nimeni nu-i mai priceput decât tine! Nici eu nu pot face minunățiile care-ți ies ție din mâini!

Mama se opri și începu să râdă:

— Gata! Nu mă mai păcăli să te tot laud atâta. Nu uita că ești încă o fetiță, de multe ori una încăpățânată. Azi dimineață, de pildă, ai uitat să faci curat, deși mi-ai promis!

— Măine n-o să mai uit! spuse Kira somnoroasă și, cuibărindu-se lângă mama pe rogojina întinsă pe scânduri, își așază piciorul strâmb într-o poziție mai confortabilă. Promit!

Acum nu mai avea cine să o ajute. Nu mai avea familie și nu era tocmai de folos în sat. Ziua, Kira trudea la țesătorie, adunând resturile de pânză și fire. Dar cu piciorul ei schilod, nu avea mare valoare ca lucrătoare și nici în viitor, drept soată pentru vreun bărbat.

Da, femeilor de la țesătorie le plăceau poveștile pline de fantezie pe care le născocea pentru țâncii lor neastâmpărați și îi admirau micile broderii. Dar astea erau distracții, nu muncă.

Soarele nu mai era sus pe cer, ci trimeea umbre pe Câmpul Fieirii de după copacii și tufișurile spinoase de la marginea întinderii morții. Asta însemna că trecuse de miezul zilei. Tot gândindu-se la ce avea de făcut, Kira zăbovise prea mult pe Câmp. Adună cu grijă pieile de animale pe care dormise vreme de patru nopți, veghind sufletul mamei. Din foc nu mai rămăsese decât o grămăjoară neagră și murdară de cenușă rece. Ulciorul pentru apă era gol și nu mai avea nimic de mâncare.

Încet, ajutându-se de baston, se îndreptă spre cărarea ce ducea în sat, cu o ultimă slabă speranță că poate încă era binevenită acolo.

La marginea poienii, copilașii se zbenguiau în țărâna acoperită cu mușchi, plini de ace de pin din cap până-n picioare. Kira zâmbi. Îi cunoștea pe toți. Băiețelul cu păr bălai al prietenei mamei... Își amintea nașterea lui, cu două veri în urmă. Și fetița a cărei soră geamănă murise... Era mai mică decât băiețelul blond, de-abia începuse să umble, dar chicotea și țipa laolaltă cu ceilalți, jucându-se leapșa. Se încăierau, se plesneau și se pocneau unii pe alții, se jucau cu bețe și își agitau pumnișorii. Kira își aminti de tovarășii ei de joacă din copilărie, care se luau și ei la trântă, pregătindu-se pentru luptele adevărate ale

vieții de adult. Ea nu se putuse juca niciodată din cauza piciorului, doar se uitase la ei cu invidie.

Un băiețel mai mare, de vreo opt, nouă ani, cu fața murdară, prea mic pentru numele de două silabe pe care copiii îl primeau la pubertate, curăța tufărișul de crengi și frunze uscate și făcea grămezi de surcele pentru foc. O privi pe Kira, iar fata îi zâmbi. Era Matt, prietenul ei dintotdeauna. Îi plăcea Matt. Băiatul locuia în Lunca mlăștinoasă și dezgustătoare – fiu de gropar sau de cioclu, pesemne. Umbla însă nestingherit prin tot satul, cu prietenii lui puși pe năzbâtii și câinele mereu alături. Se oprea ici-colo, pe unde găsea de muncă, vreo treabă mărunță în schimbul câtorva bănuți sau a ceva dulce. Kira îl salută. Câinele începu să dea din coada-i strâmbă, plină de scaieti și frunze, iar băiatul rânji, bucuros s-o vadă.

— De la Câmp? zise el. Ce-i p-acolo? Ți-a fost târșă? Umblă lighioanele noaptea?

Kira dădu din cap că nu și zâmbi. Țâncii de-o silabă n-aveau voie pe Câmpul Fieirii, nu era de mirare că Matt era curios și puțin înfricoșat.

— Nu, n-am văzut nicio lighioană, îl liniști Kira. Am făcut focul și nu s-au apropiat.

— Și, gata cu Katrina din hoit? întrebă el în dialectul lui din Luncă.

Oamenii din Luncă erau diferiți, ciudați. Îi recunoșteai oriunde, după graiul curios și comportamentul grosolan. Majoritatea sătenilor îi disprețuiau, Kira însă, nu. Ținea mult la Matt.

— Da, s-a dus sufletul mamei, îi răspunse ea. Am văzut când a ieșit din trup. Era ca o ceață. Apoi s-a risipit...

Matt se apropie de fată, cu brațele pline de surcele. Se uită la ea cu coada ochiului și spuse cu tristețe, încrețindu-și nasul:

— Ți-au părjolit rău cocioaba.

Kira dădu din cap că știe. Cumva, în adâncul sufletului, sperase să nu fie adevărat.

— Da... oftă ea. Și tot ce era în casă? Ghergheful? Mi-au ars și ghergheful?

Matt se încruntă și zise:

— Io m-am muncit să scot una, alta, da' a ars mai tot. Numa' cocioaba ta au pârjolit-o, Kira. Nu ca atunci când dă boala-n sat, că acu' o lovi doar pe maică-ta.

— Știu... oftă Kira.

Se întâmpla uneori ca vreo molimă să se răspândească în sat, de la o colibă la alta, omorând mulți oameni. Atunci dădeau foc tuturor caselor și apoi urma marea reclădire, prilej de sărbătoare, când peste tot se auzea vacarmul zidarilor care lucrau de zor, aruncând chirpici pe scheletele din nuiele de lemn ale noilor case și netezind apoi pereții. Mirosul de ars stăruia în văzduh încă multă vreme după ce noile colibe erau gata.

Dar astăzi nu era nicio sărbătoare. Nu se auzea decât hărmălaia de zi cu zi. Moartea Katrinei nu însemna nimic pentru săteni. Fusesse una dintre ei. Iar acum nu mai era. Viața mergea înainte.

Cu băiețelul alături, Kira se opri la fântână și își umplu ulciorul cu apă. Peste tot se auzeau voci artăgoase. Gâlceava continuă era zgomotul obișnuit în sat: vorbe mânioase aruncate de bărbații care se luptau pentru putere, vorbele de ocară, zeflemeaua și pălăvrăgeala lăudăroasă ale femeilor, invidioase una pe cealaltă și înciudate de scâncetele și smiorcăielile plozilor, ce se agățau de picioarele lor și pe care îi alungau mânioase tot timpul.

Își duse mâna streășină la ochi, ferindu-și privirea de soarele după-amiezii, și căută locul unde fusesse coliba ei. Oftă din greu. Avea cale lungă de bătut până să adune câte nuiele îi trebuiau și avea să trudească din plin pe

malul râului să scoată lut pentru chirpici. Bârnela pentru îmbinat la colțurile casei aveau să fie greu de ridicat și de târât până în sat.

— Trebuie să m-apuc să-mi fac casă, îi spuse ea lui Matt, care încă ducea grămada de surcele în brațele zgâriate și murdare. Vrei să m-ajuti? Dacă lucrăm împreună, nu ne plictisim. Nu pot să te plătesc, dar pot să-ți spun povești, adăugă Kira.

Băiatul dădu din cap că nu:

— Îmi iau bice-n spinare dacă nu duc surcelele, zise el și dădu să plece.

Șovăi un pic apoi se întoarse spre Kira și îi șopti:

— Cică nu te lasă-n sat. Acu', c-a murit maică-ta, te izgonesc! Te duc la Câmp, să te-azvârle la fiare. Cică trimit cioclii după tine.

Kira simți cum i se strânge stomacul de frică, dar se strădui să-și țină firea, căci trebuia să scoată totul de la Matt și nu voia să-i trezească bănuielile.

— Cine-a zis asta? întrebă fata, încercând să pară mănicasă și sigură pe ea.

— Muierile, răspuse băiatul. Trăncăneau la fântână. Io căutam așchii de lemn în gunoi și n-au băgat de seamă că trag cu urechea. Or să-ți ia locul de cocioabă. Cică fac țarc să-nchidă păsările și plozi, să nu mai alerge după ei toată ziua.

Kira îl țintui cu privirea. Era îngrozitor, aproape de necrezut cu câtă ușurință oamenii puneau la cale asemenea cruzimi. Ca să-și închidă copiii și găinile într-un țarc, femeile erau gata să o alunge din sat, să o lase pradă fiarelor care pândeau în pădure să-și înșface hrana de pe Câmp.

— Și a cui era vocea cea mai îndârjită? întrebă Kira după o vreme.

Matt căzu pe gânduri. Mută șovăielnic surcelele de pe un braț pe celălalt și era limpede că nu voia să se amestece

în problemele ei și că se temea pentru propria-i soartă. Dar era prietenul ei cel mai bun. Într-un târziu, băiețelul se uită în jur, să se asigure că nu-l aude nimeni, apoi îi spuse numele celei pe care Kira avea să fie nevoită să o înfrunte:

— Vandara, șopti el.

Kira nu era surprinsă. Cu toate acestea, o cuprinse dez-nădejdea.

DOI

În primul rând, Kira hotărî că era mai înțelept să pară că nu știe nimic. Să se întoarcă în sat, acolo unde fusese coliba ei și a mamei și să se apuce să o reclădească. Poate că, dacă o vedeau muncind, femeile o lăsau în pace, n-o alungau.

Sprîjinindu-se în baston, Kira își croi drum prin mulțime. Câte un sătean ici și colo o salută în treacăt, dar lumea era ocupată cu muncile de zi cu zi, iar politețea nu era printre obiceiurile locului.

Îl văzu pe fratele mamei ei. Împreună cu fiul său, Dan, lucra în grădina de lângă coliba unde locuise cu Solora și țâncii lor. Năpădiseră buruienile câtă vreme Solorei îi venise sorocul, născuse și murise. Apoi alte și alte bălării crescuseră în zilele în care bărbatul veghease pe Câmp trupul nevastei și al pruncului mort. Aracii pe care se încolăceau vrejurile de fasole căzuseră într-o rână și acum bărbatul îi îndrepta încruntat. Dan încerca să-l ajute, iar copila cea mică, Mar, se juca în țărână, la marginea brazdelor. În timp ce Kira îi privea, bărbatul îi trase una băia-tului peste umăr, certându-l că nu ținea aracul drept.

Fata trecu pe lângă grădină, implântând hotărâtă bastonul în pământ la fiecare pas. Se gândi să-i salute, dacă o băgau în seamă. Fetița care se juca începuse să scâncească și să scuipe. Băgase în gură ceva de pe jos, așa cum fac copiii mici, și se trezise cu gura plină de țărână și pietriș scârbos. Băiatul se uită la Kira, dar nu o salută și nu dădu în niciun fel de înțeles că ar recunoaște-o. Încă nu își revenise după lovitura tatălui. Iar bărbatul, singurul frate al mamei ei, nu ridică privirea.

Kira oftă. Măcar pe el avea cine să-l ajute. Dacă nu reușea să-l convingă pe Matt și pe câțiva dintre prietenii lui, trebuia să facă singură toată munca – construirea casei, grădinăritul. Asta dacă o lăsau să rămână în sat...

Stomacul îi ghiorțâi. Abia atunci își dădu seama cât îi era de foame. Cărarea coti pe lângă un șir de colibe mici. Kira ajunsese la grămada de cenușă ce fusese cândva căminul ei. Nu mai rămăsese nimic, totul era una cu pământul. Dar, spre bucuria fetei, micuța grădină era neatinsă. Florile mamei erau pline de boboci și primele legume ale verii se pârghiau în soare. Așadar hrană avea, deocamdată.

Sau nici măcar asta? În timp ce Kira se uita în jur, o femeie țâșni din spatele unui pâlț de copaci din apropiere, îi aruncă o privire grăbită, apoi se repezi și începuse să smulgă cu obrăznicie morcovi din grădina pe care Kira și mama ei o îngrijiseră împreună.

— Hei, lasă-i în pace! Sunt ai mei! strigă Kira, chinându-se să se apropie cât de repede putea, târându-și piciorul schilod.

Râzând batjocoritor, femeia o luă la fugă, cu mâinile încărcate de morcovi plini de țărână.

Kira se grăbi spre legumele rămase. Lăsă jos ulciorul cu apă, smulse câteva rădăcini, scutură pământul de pe ele și mușcă. Cum nu aveau un vânător în familie, Kira

și mama ei nu mâncaseră carne, cu excepția vreunei mici vietăți, pe care reușeau să o prindă prin împrejurimi. Nu puteau merge în pădure la vânat, ca bărbații. Râul avea pește din belșug și era ușor de prins, așa că nu simțiseră niciodată nevoia de mai mult.

Legumele, însă, erau hrana ei de bază. Avusese noroc că oamenii nu prăduiseră grădina de-a binelea în cele patru zile cât fusese pe Câmp.

După ce își potoli foamea, se așeză să-și odihnească piciorul. Se uită în jur. La marginea grămezii de cenușă ce fusese cândva casa ei, văzu un vraf de nuiele gata curățate. Ca și cum cineva se pregătea să o ajute cu reconstruirea casei.

Însă Kira știa prea bine că nu era așa. Se ridică și luă cu băgare de seamă din grămadă o nuia subțire și mlădioasă.

Cât ai clipi, Vandara apărură de după copacii din apropiere. Kira își dădu seama că femeia așteptase acolo, la pândă, în tot acel timp. Nu știa unde locuia și nici cine îi erau bărbatul sau copiii. Coliba ei nu era prin apropiere. Dar femeia era faimoasă în sat. Lumea vorbea în șoaptă despre ea. Era cunoscută și respectată. Sau temută...

Vandara era înaltă și musculoasă și își purta părul lung și încâlcit strâns la spate cu un șnur. Avea ochi întunecați și pătrunzători și Kira simți cum privirea femeii îi sfredelește bruma de calm ce-i mai rămăsese. Cicatricea urâtă, ce pornea pe bărbia Vandarei și continua pe gât și pe unul dintre umerii ei lați, o căpătase cândva, demult, într-o luptă cu o fiară a pădurii. Așa zicea lumea. Nimeni nu supraviețuise vreodată unei asemenea răni, iar cicatricea le amintea tuturor de curajul și vigoarea Vandarei, dar și de ferocitatea ei. „A sfâșiat-o fiara, șopteau copiii, fiindcă a vrut să-i fure puiul din vizuină!”

Iar acum Vandara se pregătea să nimicească un pui de om.

Spre deosebire de fiara din pădure, însă, Kira nu avea gheare să se poată apăra. Își apucă strâns bastonul din lemn și încercă să se uite drept și fără teamă în ochii femeii.

— M-am întors să-mi ridic iar coliba, spuse fata.

— Locul de casă nu mai e al tău. E al meu. Și nuielele alea tot ale mele sunt!

— O să-mi adun altele, zise Kira. Dar casă, tot aici îmi fac! A fost locul lui tata, înainte să mă nasc, pe urmă al mamei. Acum că s-a dus și ea, e al meu!

Alte femei se adunară, de prin colibe învecinate.

— Ne trebuie! strigă una. Facem țarc pentru plozi, cu nuielele alea. Așa a zis Vandara!

Kira o privi pe femeie, care ținea strâns de mână un copilăș.

— Poate că n-ar strica, spuse Kira, un țarc pentru micuți. Dar nu pe bucata mea de pământ! Să vi-l faceți în altă parte!

O văzu pe Vandara aplecându-se și ridicând o piatră cât un pumn de copil.

— Nu te vrea nimeni aici! spuse femeia. N-ai ce căuta-n sat! Cu piciorul ăla bleg, nu ești bună de nimic! Maică-ta te-a apărat cât a putut, dar acum dusă-i! Ar trebui să te duci și tu! Mai bine rămâneai pe Câmp!

Kira pricepu că femeile numai binevoitoare nu erau, ci ieșiră dinadins din colibe lor să o înfrunte, iar acum așteptau ordine de la Vandara. Băgă de seamă că unele apucaseră și ele pietre. Una singură dacă arunca, celelalte precis nu stăteau pe gânduri. Așteptau doar să vadă cine începe prima.

„Ce-ar fi făcut mama?“ se gândi fata disperată, încercând din răputeri să regăsească înțelepciunea Katrinei în fărâma de suflet ce dăinuia în Kira. „Sau tata... care nici n-a apucat nașterea mea? Și sufletul lui e-n mine.“

Kira își îndreptă umerii și începu să le vorbească, pe un ton calm și uitându-se drept în ochii fiecăreia dintre ele în parte. Unele își coborâră privirea în pământ. Aha! Carevasăzică nu erau toate chiar așa de înverșunate!

— Știți că orice neînțelegere între săteni, ce poate aduce moarte, trebuie judecată de Consiliul Gardienilor, le aminti Kira.

Auzi câteva murmure de aprobare. Mâna Vandarei era încă înțeleștată pe piatră, iar umerii îi erau încordați – se pregătea să arunce.

Kira se uită în ochii Vandarei, dar de vorbit, le vorbi celorlalte, căci de sprijinul lor avea nevoie acum. Cuvintele ei nu căutau să trezească înțelegere și îndurare – Kira știa prea bine că în inimile lor nu era loc de așa ceva –, ci mai curând frică.

— Nu uitați că, dacă neînțelegerea nu-i adusă la cunoștința Consiliului și dacă se sfârșește cu moarte, atunci aducătorul-de-moarte, de moarte are parte...

Auzi murmure:

— Dacă se sfârșește cu moarte... repetă o femeie cu o voce nesigură, înțelegând unde bătea Kira.

Kira așteptă, încercând să pară hotărâtă, de neclintit.

În cele din urmă, o alta completă spusele fetei:

— ...atunci aducătorul-de-moarte, de moarte are parte.

— Da, aducătorul-de-moarte, de moarte are parte! repetară alte voci.

Una câte una, femeile dădură drumul pietrelor. Una câte una aleseră să nu fie aducătoare-de-moarte. Kirei îi mai veni inima la loc. Așteptă. Privi.

În cele din urmă, Vandara rămase singura care încă strângea piatra în pumn. Țintuind-o pe Kira cu o căutătură cruntă, femeia ridică amenințătoare brațul, ca și cum se pregătea să arunce. Într-un târziu, însă, lăsă și ea arma jos, aruncând-o spre Kira, dar fără să o lovească.

— O duc la Consiliul Gardienilor atunci! hotări Vandara. O să fiu acuzatoarea, cu mare plăcere. Lasă s-o alunge ei! adăugă ea, răsând cu cruzime. De ce să irosim noi o viață doar ca să scăpăm de fată? Până mâine la apus, al nostru-i locul de casă și Kira dusă-i! Pe Câmp, la fiare cu ea!

Toate privirile se îndreptară spre pădure, acum învăluită în umbre, locul unde pândeau fiarele. Kira se strădui să nu se uite într-acolo.

Cu aceeași mână cu care ținuse piatra, Vandara își mângâie cicatricea de pe gât și spuse rânjind:

— N-am uitat cum e să-ți vezi sângele curgând peste tot! Dar am supraviețuit! Am supraviețuit pentru că sunt puternică! Mâine, la căderea nopții, când o să le simtă ghearele-n gât, continuă ea, netrebnică asta de două silabe o să-și dorească să fi pierit de boală, laolaltă cu maică-sa!

Încuviințând cu însuflețire, femeile îi întoarseră Kirei spatele și plecară, ocărându-și și îmboldindu-și țâncii spre casă. Soarele coborâse spre apus. Femeile se grăbeau spre treburile de seară, pregătirile pentru întoarcerea bărbaților, care aveau răni de oblojit și nevoie de mâncare și căldura focului.

Una dintre ele urma să nască în curând, poate chiar în seara aceea, ajutată de celelalte, care aveau să-i înăbușe țipetele și să hotărască valoarea pruncului. Altele aveau, poate, să se împerecheze în seara aceea, creând alte vieți, noi vânători pentru viitorul satului, care să le ia locul celor ce mureau de boli, răni sau bătrânețe.

Kira nu știa ce avea să decidă Consiliul Gardienilor. Dar știa că avea să facă totul singură, fie că rămânea sau pleca, fie că reclădea pe bucata de pământ a mamei sau era alungată pe Câmp, să înfrunte fiarele ce pândeau în pădure. Sleită de puteri, se așeză pe pământul înnegrit de cenușă și așteptă noaptea.

Se întinse și luă o bucată de lemn. O întoarse pe toate părțile, să vadă cât era de tare și dacă era dreaptă. Dacă-i dădeau voie să rămână în sat, avea nevoie de lemne lungi și rezistente pentru colibă. Ar putea să meargă la tăietorul de lemne, la Martin. Fusesse prietenul mamei. Cu el se putea târgui, poate-i broda vreo pânză în schimbul câtorva bârne pentru casă.

Iar pe viitor, pentru munca din care se gândea să-și câștige traiul, avea nevoie de bucăți de lemn mici și drepte. Cercetând lemnul pe care îl ținea în mână, își dădu seama că era prea mlădios și nu avea să reziste. Îl aruncă. Măine, dacă hotărârea Consiliului Gardienilor era în favoarea ei, o să meargă să caute bucățile potrivite: scurte, netede, ca să le poată îmbina la colțuri. Trebuia să-și facă alt gherghef.

Măinile Kirei fuseseră întotdeauna pricepute. Încă de pe vremea când era doar o copilă, mama o învățase cum să folosească acul și, trecându-l printre firele țesăturii, să făurească felurite modele din ață colorată. De la o vreme încoace însă, îndemânarea fetei dovedea ceva mai mult decât doar pricepere. Într-o adevărată explozie de creativitate, iscusința copilei o depășise cu mult pe cea a mamei sale. Fără să-i fi arătat cineva, fără să fi eșersat măcar, degetele Kirei știau, fără șovăială, felul în care firele trebuie răsucite, petrecute și cusute, ca să se îmbine în broderii bogate, pline de culoare. Fata nu înțelegea de unde îi venea toată priceperea asta. Dar o simțea acolo, în vârful degetelor, care acum îi tremurau ușor de nerăbdare să înceapă să coasă. De-ar lăsa-o să rămână în sat...